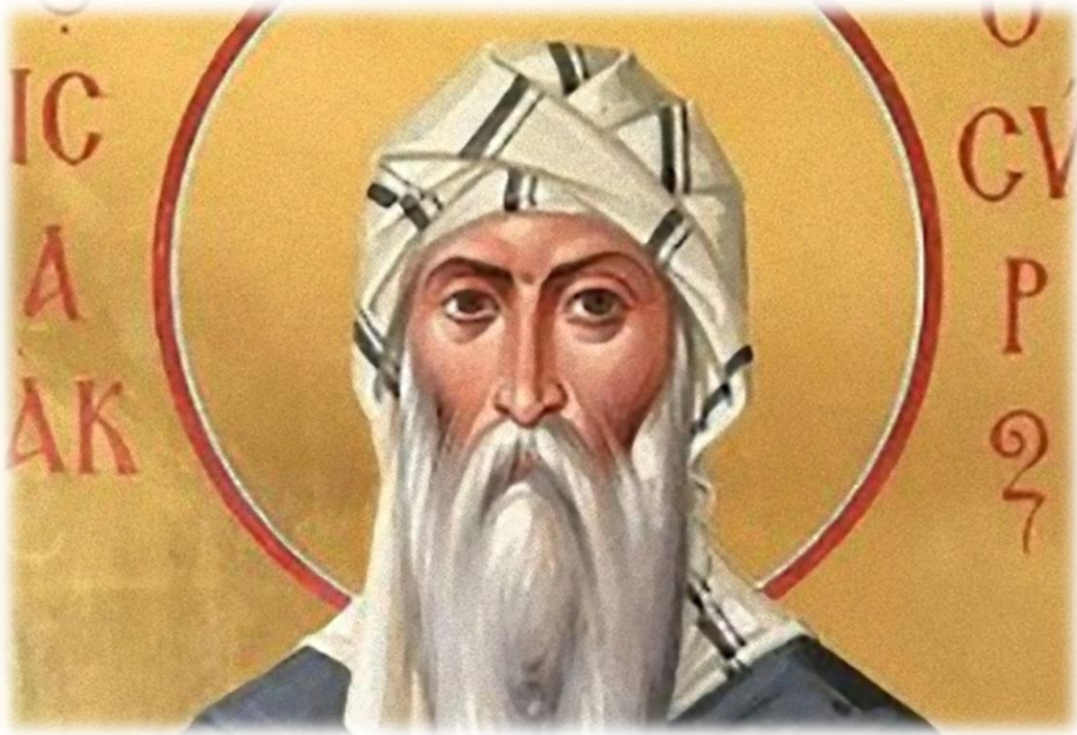

Ο αληθινός ταπεινόφρων.

Αββάς Ισαάκ ο Σύρος.

Όποιος υποτάξει τον εαυτό του στο Θεό, είναι κοντά στο να υποταγούν σ' αυτόν τα πάντα. Τον καιρό δηλαδή που κυριαρχεί η ταπείνωση στη διαγωγή σου, υποτάσσεται σε σένα τον ταπεινό ο ψυχικός σου κόσμος, και μαζί μ' αυτόν υποτάσσονται σε σένα τα πάντα. Διότι γεννιέται μέσα στην καρδιά σου η ειρήνη του Θεού. Και όσο είσαι έξω από την ειρήνη του Θεού, θα καταδιώκεσαι συνεχώς όχι μόνο από τα πάθη σου, αλλά και από διάφορα δυσάρεστα περιστατικά. Αλήθεια, Κύριε, αν δεν ταπεινωθούμε, δεν παύεις συ να μας ταπεινώνεις. Η αληθινή ταπείνωση γεννιέται από τη γνώση. Και η αληθινή γνώση γεννιέται από τους πειρασμούς. (58-9)

Τον ταπεινόφρονα κανένας μυαλωμένος άνθρωπος ποτέ δεν τον μισεί, δεν τον πληγώνει με λόγια, δεν τον καταφρονεί. Όλοι οι καλοί άνθρωποι τον αγαπούν, διότι τον αγαπά ο Κύριός του. Όλους τους αγαπάει και όλοι τον αγαπούν. Όλοι τον θέλουν, και σε κάθε τόπο, όπου πλησιάζει, τον βλέπουν ως άγγελο φωτός και του αποδίδουν ξεχωριστή τιμή. Και όταν μιλήσει, ο σοφός και ο δάσκαλος σιωπούν μπροστά του, διότι δίνουν το λόγο στον ταπεινόφρονα. Τα μάτια όλων προσέχουν στα λόγια του στόματός του. Κάθε άνθρωπος περιμένει τι θα πει, σαν να είναι λόγια Θεού. Τα σύντομα και κοφτά λόγια του είναι σαν τους λόγους

των σοφών, που προσέχουν ένα ένα τα νοήματά τους. Τα λόγια του είναι γλυκά για τους σοφούς που τα ακούνε, πιο γλυκά από την κηρήθρα στο φάρυγγα. Και όλοι τον λογαριάζουν ότι έχει το Θεό μέσα του, κι ας είναι αμαθής στην έκφρασή του, και στη θεωρία ευκαταφρόνητος και ευτελής.

Πλησιάζει ο ταπεινόφρων στα σαρκοβόρα θηρία και, όταν πέσει το βλέμμα τους επάνω του, γίνεται ήμερη η αγριότητά τους, και τον πλησιάζουν σαν κύριό τους, και κινούν περιποιητικά τα κεφάλια τους και γλείφουν τα χέρια και τα πόδια του· διότι οσφραίνονται σ' αυτόν εκείνη την ευωδία, που εξέπεμπε ο Αδάμ πριν από την παράβαση, όταν μαζεύτηκαν κοντά του και τα 'δωσε ονόματα στον παράδεισο. Το σώμα που έλαβε από μας τους ανθρώπους, ο Ιησούς το ξανάκτισε και το χάρισε σε μας με την ανθρώπινη παρουσία Του. Αυτό είναι που σκόρπισε την ευωδία του στο ανθρώπινο γένος.

Και πάλι, πλησιάζει ο ταπεινόφρων στα θανατηφόρα ερπετά, και μόλις αισθανθούν επάνω στο σώμα τους το χέρι του, η οξύτητα και η σκληρότητα της θανατηφόρας πικρότητάς τους σταματάει, και στα χέρια του τα τρίβει σαν να 'ναι ακρίδες. Έρχεται κοντά στους ανθρώπους και τον προσέχουν όπως τον Κύριο. Και γιατί αναφέρω μόνο τους ανθρώπους; Αλλά και οι δαίμονες με όλη την ορμητικότητα και την πικρία τους και το καυχησιάρικο φρόνημά τους, μόλις πλησιάσουν στον ταπεινόφρονα, γίνονται αδρανείς σαν το χώμα, και μαραίνεται όλη η κακία τους, και καταστρέφονται οι μηχανορραφίες τους, και μένουν ανενέργητες οι πανουργίες τους.

Όποιος άνθρωπος είναι από τη φύση του επιεικής και ήσυχος, ή συνετός, ή πράος, δε φτάνει μόνο απ' αυτό στο βαθμό της ταπεινοφροσύνης. Αληθινός ταπεινόφρων είναι αυτός που έχει ένα κρυφό ταλέντο, που να τον κάνει να υπερηφανεύεται, αλλά δεν υπερηφανεύεται, παρά συλλογίζεται ότι είναι χωματένιο. Αλλά ούτε κι αυτόν που, από την ενθύμηση των αμαρτημάτων, συντρίβεται η καρδιά του, και ταπεινοφρονεί και δεν αφήνει στο νου του να περηφανευτεί, ούτε κι αυτόν τον λέμε ταπεινόφρονα, αν και αυτό που κάνει είναι αξιέπαινο. Διότι ακόμη έχει το λογισμό της υπερηφάνειας, και δεν απέκτησε την αληθινή ταπείνωση, αλλά την προσεγγίζει απλώς με τους παραπάνω τρόπους. Αν και αυτό που κάνει είναι αξιέπαινο, όπως είπα, όμως ακόμη θέλει την ταπείνωση, γιατί δεν την έχει αποκτήσει. Αληθινός και τέλειος ταπεινόφρων είναι αυτός που δε χρειάζεται να εφευρίσκει με το νου του διάφορους λόγους, όπως οι αμαρτίες του και η χοϊκότητά του, για να

ταπεινοφρονεί, αλλά απέκτησε την ταπεινοφροσύνη σε υψηλό βαθμό και σαν κάτι το φυσιολογικό, χωρίς ιδιαίτερη εργασία. Σαν να δέχτηκε δηλαδή μέσα του ένα μεγάλο χάρισμα, ανώτερο από όλη την κτίση, και, εντούτοις, αυτός θεωρεί τον εαυτό του αμαρτωλό και ευτελή και ευκαταφρόνητο. (77-9)

Από το βιβλίο: Κωνσταντίνου Καρακόλη, Ανθολόγιο από την ασκητική εμπειρία του Αγίου Ισαάκ του Σύρου. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», σελ. 156.

(Οι αριθμοί στο τέλος κάθε λήμματος αντιστοιχούν στις σελίδες του ελληνικού κειμένου: «Του Οσίου Πατρός ημών Ισαάκ, Επισκόπου Νινευϊ, του Σύρου, Τα Ευρεθέντα Ασκητικά», Λειψία 1770, Ανατυπούμενα επιμελεία Ιωακείμ Σπετσιέρη, Ιερομονάχου. Αθήναι.)

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>